

DE EENZAME FIETSER

Wat vermag het individu tegen machtige multinationals, tegen overheden? Niets, zegt de cynicus. Veel, zegt de voluntarist, en hij hoeft daarbij zelfs niet te verwijzen naar Mohammed Bouazizi, die met zijn martelaarsdood de Jasmijnrevolutie in Tunesië op gang trok.

Wij zochten vijf Belgen die een veel minder heroïsch, maar daarom niet minder verbeten gevecht voeren, al jaren aan een stuk. Eenzame fietsers die, zoals het liedje zegt, 'kromgebogen over hun stuur tegen de wind zichzelf een weg banen'.

Vandaag: **Arthur De Decker.**

De stad Gent zegt van niet, maar Arthur De Decker weet zeker dat hij zeven jaar geleden genoeg handtekeningen heeft verzameld om een volksraadpleging te organiseren. 'Ze hebben gefraudeerd!'

De strijdmakers zijn steeds dunner gezaaid. 'Ik voel me soms een einzelgänger in de woestijn', zegt Arthur De Decker. © Katrijn Van Giel

VAN ONZE REDACTEUR

**JAN DESLOOVER
ZWIJNAARDE**

'We waren thuis met zeven: zes jongens en een meisje. Allemaal zaten we in de scouts. En de Bouworde (*een internationale vrijwilligersorganisatie, red.*), kent u die? Daar ben ik vaak mee naar Ierland geweest. Ik heb er nog een sociale woonwijk gemetseld. De basis voor mijn engagement is toen gelegd. Wij waren het gewoon om *onze kas af te draaien* voor niets. En ik ben het blijven doen.'

De lijst van buurtwerkingen, actiegroepen en krantjes waarin Arthur De Decker de voorbije veertig jaar zijn tijd en ziel stak, is schier eindeloos. Het Gentse Dopperskomitee, om er eentje te noemen. 'Toen ik afstudeerde (*De Decker heeft diploma's sociale wetenschappen en ontwikkelingssamenwerking, red.*) was de werkloosheid torenhoog. Ik vond geen job en heb mee dat comité opgericht. Een primeur in ons land. Wij kwamen op voor de rechten van werklozen. Iemand moest het doen; de vakbonden hadden nog geen werklozenwerking.'

'Onder onze druk heeft men de dagelijkse, vernederende controle afgeschaft. Men moest in de rij gaan staan om een stempel te krijgen. Pas tijdens de controle kwam je te weten wanneer je de dag nadien moest komen. Je had amper vrijheid. Op het einde waren wij het enige land ter wereld waar die praktijk nog gangbaar was.'

'IK WORD ZOT'

Neen aan de parking

Zo'n parcours móet haast eindigen in de politiek. De Decker schudt het hoofd.

'Ik ben een politiek dakloze, wakere burger. Een partijwerking ligt me niet. Ik hecht te veel belang aan de basisstrijd. Eens je in een partij stapt en een stempel krijgt, gaan er meteen een boel deuren dicht. Ik probeer altijd met zoveel mogelijk mensen samen te werken. Links, rechts, midden, maakt niet uit, als ze maar van goeie wil zijn.'

De Deckers geloof in de kracht van het volk kreeg een *boost* in 1997. 'Toen heb ik in Gent de eerste geslaagde volksraadpleging in Vlaanderen mee georganiseerd, over de aanleg van een parking onder het Braunplein.'

Zijn ogen lichten op. 't Was ongelooflijk. Toen telden ze pas als minstens 40 procent van de stemgerechtigden had deelgenomen. Overtuigd dat de opkomst veel lager zou liggen, had het stadsbestuur beloofd dat de uitslag gerespecteerd zou worden – een volks-

raadpleging is niet bindend.' (*samenzweerderig*) '41 procent bracht zijn stem uit. En 96 procent daarvan zei neen. Toen heb ik gezien wat voor een machtig instrument zo'n raadpleging is.'

Dat instrument beheerst nu al tien jaar zijn leven. 'Het begon in 2000. Tony Van Parys (CD&V) stelde in de Gentse gemeenteraad voor om districtsraden op te richten. Vandaag bestaan ze alleen in Antwerpen. Het komt in essentie neer op decentralisatie van het bestuur: door die raden kunnen wijken en deelgemeenten lokale accenten aanbrengen.'

'Maar in Gent schoot de meerderheid het idee af. Ik vond dat straf, dat de bevolking daar niet bij betrokken werd. Ik zag maar één mogelijkheid om klaarheid te brengen: een volksraadpleging.' Om die te mogen organiseren, had De Decker de handtekeningen nodig van 10 procent van de Gentse bevolking. 'In 2000 ben ik begonnen, samen met enkele medestanders. We trokken van kermis naar kermis.' Met één vraag: 'Bent u voor of tegen een volks-

raadpleging over decentralisatie van het bestuur? En je herhaalt die 100.000 keer.' (*lacht*)

Na drie jaar hadden De Decker en zijn Samenwerkingsverband 27.000 handtekeningen. 'Veel meer dan de vereiste 10 procent, voor de veiligheid.' Alles ging

'Ik blijf geloven in de rechtsstaat. Wat moet ik anders? Mezelf in brand steken?'

naar de stad, waarna De Decker afwachtte, zeker van zijn zaak. Vijf weken later viel de hemel op zijn kop. 'Ze verklaarden 5.000 handtekeningen ongeldig omdat de mensen in kwestie gezegd niet in Gent woonden of dood waren, of omdat hun namen onleesbaar waren. Daardoor

kwam ik 1.380 handtekeningen tekort. Geen volksraadpleging dus.'

Aversie

De Decker stroopte de mouwen op. 'Ik geef nooit op. *Nie pleuje*.' Er was fraude in het spel, hij wist het zeker. 'Ik heb klacht ingediend bij de Toezichthoudende Overheid, die onder Binnenlandse Zaken valt. Die hebben gecontroleerd, maar door tijdsgebrek moesten ze zich beperken tot steekproeven. Wat bleek: er was een foutenmarge van 33 procent! Gigantisch affront voor de stad Gent, natuurlijk. Máár, zeiden ze, die marge resulteert nog altijd niet in 1.380 stemmen extra. Dan ben ik naar de Raad van State gegaan, in 2003.'

Om een lang en complex verhaal zeer kort te maken: 'De Raad deed er zeven jaar over om een arrest te formuleren. Het kwam in januari 2010. Ik dacht dat men herteld zou hebben, maar neen: er is gewoon beslist dat er herteld moet worden.'

Enkele weken geleden is beslist